

Дж. Р. Уорд
БРАТСТВОТО НА ЧЕРНИЯ КИНЖАЛ
Свещена любов

ДЖ. Р. УОРД

БРАТСТВОТО НА ЧЕРНИЯ КИНЖАЛ

СВЕЩЕНА
ЛЮБОВ

КНИГА ШЕСТА

Превод
Надя Баева

Издателство ИБИС
София

❖ Пролог ❖

*Двайсет и пет години, три месеца, четири дни,
единайсет часа, осем минути и трийсет
и четири секунди по-рано...*

В действителност времето не се губеше безвъзвратно във вечността. До самата секунда на настоящето то беше податливо и подвижно. Глина, а не бетон.

Нещо, за което Омега беше благодарен. Ако времето беше фиксирано, сега не би държал в ръце новородения си син.

Децата никога не бяха представлявали негова цел. И все пак, в този миг в него нещо се бе променило.

– Майката мъртва ли е? – обърна се той към главния лесър, който беше слязъл по стълбите. Странно, но ако попиташе убиеца коя година е, той би казал хиляда деветстотин осемдесет и трета. И щеше да е прав. Донякъде.

Главният лесър кимна.

– Не издържа раждането.

– Вампирите рядко го преживяват. Това е една от малкото им хубави страни.

И в този случай бе добре дошла. Щеше да е нелюбезно да убие майката, след като му беше послужила така добре.

– Какво да направя с тялото ѝ?

Омега се загледа в сина си, който протегна ръчичка и улови палеца му. Хватката му беше здрава.

– Колко странно.

– Кое?

Затрудняваше се да изрази чувствата си с думи. Може би точно там беше въпросът. Не беше очаквал да чувства каквото и да било.

Синът му трябваше да му служи като защита срещу Пророчеството за Унищожителя, добре пресметнат ход във войната срещу вампирите, стратегия, която да гарантира оцеляването му. Синът му щеше да води битката по нов начин и да избие

тази раса от диваци, преди Унищожителят да приключи със съществуването на Омега и от него да не остане нищо.

До този момент планът бе осъществен безпогрешно, като се започне с похищението на жената вампир, осеменена от Омега, и се завърши с появата на бял свят на това ново създание.

Бебето погледна към него и размърда устни. Миришеше сладко, но не защото беше лесър.

Изведнъж Омега почувства, че не му се иска да се отдели от него. Малкото същество в ръцете му беше чудо, живо и дишашо спасение. Омега може и да не беше надарен с акта на сътворението като сестра си, но той беше способен да се възпроизвежда. Не можеше да създаде цяла нова раса, но можеше да остави генетична част от себе си да продължи да съществува занапред.

И го беше направил.

– Господарю? – заговори водачът на лесърите.

Наистина не му се искаше да пуска бебето, но за да проработи планът, синът му трябваше да живее с враговете му, да бъде отгледан от тях като свой. Трябваше да знае езика им, да познава културата и нравите им.

Синът му трябваше да знае къде живеят, за да може Омега да отиде и да ги избие.

Той си наложи да подаде новороденото на своя главен лесър.

– Остави го пред обществената сграда, която ви забраних да оплячкосате. Увий го и го остави, а когато се върнеш, ще те повикам при мен.

И тогава ще умреш, защото такава е волята ми, довърши наум Омега.

Не можеше да допусне никакво изтичане на информация. Никакви грешки.

Водачът на лесърите се намръщи и това при всеки друг случай би привлякло вниманието на Омега. Слънцето изгря над царевичните поля на Колдуел, щата Ню Йорк. Мекият съскащ звук от горния етаж прерасна в бумтене на всепоглъщащ огън. Миризмата на изгоряло оповести за изпепеляването на женското тяло и кръвта по леглото.

Което беше просто чудесно. Акуратността беше много важна и този дом беше съвсем нов, построен специално за раждането на сина му.

– Върви – изкомандва Омега. – Иди и изпълни дълга си.

Главният лесър напусна къщата с бебето в ръце и докато

Омега наблюдаваше как вратата се затваря зад тях, изпита копнеж по отрочето си. Определено страдаше за своето момче.

Но утехата за мъката му беше поддръка. Омега се издигна във въздуха със силата на волята си и катапултира материалното си тяло, доколкото го имаше, в „настоящото“ в същата тази дневна.

Промяната във времето си личеше по рязкото овехтяване на дома, в който се намираше. Тапетите бяха избледнели и се лющеха на места. Мебелите бяха изтърбушени и протрити от над двайсетгодишна употреба. От искрящобял таванът беше станал мръсножълт, като че ли с години го бяха одимявали пушачи. Дъските в предверието се бяха издули по ъглите.

Чу двама представители на човешката раса да се карат в задната част на къщата.

Омега се понесе към мърлявата овехтяла кухня, която блестеше като нова само секунди по-рано.

Когато влезе в помещението, мъжът и жената спряха разправията си и се заковаха на място от шока. Той се захвана с досадната задача да опразни фермерската къща от любопитни очи.

Синът му се завръщаше в лоното си. И нуждата на Омега да го види беше като че ли по-голяма от нуждата да го използва.

Когато злото докосна центъра на гърдите му, той почувства празнота и се замисли за сестра си. Беше дала на света цяла нова раса. Раса, създадена от съчетаването на нейната воля и наличната биология. Беше толкова горда със себе си.

Също и баща им.

Омега започна да избива вампири просто напук на тях двамата, но бързо установи, че се храни от злодеянията си. Баща им, разбира се, не можеше да го спре, защото деянията на Омега – нещо повече, самото му съществуване – беше необходимо, за да уравнивсява добротата на сестра му.

Балансът трябваше да бъде поддържан. Той беше водещ принцип за сестра му, основание за съществуването на самия Омега и заветът, оставен на баща им от неговия баща. Самите устои на света.

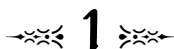
И ето, Скрайб Върджин страдаше, което носеше удовлетворение на Омега. При всяка смърт, причинена на някого от расата ѝ, тя изпитваше болка и той го знаеше много добре. Братът винаги беше успявал да разбере чувствата на сестра си.

А сега повече от всякога.

Омега си представяше сина си някъде там в света и се тревожеше за момчето. Надяваше се тези двацет и няколко години да са били лесни за него. Това изпитваше един добър родител, нали? От родителите се очакваше да са загрижени за потомството си, да го отглеждат и закрилят. Каквато и да е природата ти, добродетелна или греховна, искаш най-доброто за онези, които си създал на този свят.

Беше смайващо за него да открие, че в крайна сметка има нещо общо със сестра си... бе шокиран от мисълта, че и двамата желяха децата, които бяха създали, да оцелеят и да успеят.

Омега погледна към телата на хората, току-що убити от него. Естествено, целите им взаимно се изключваха.

МАГЪОСНИКЪТ СЕ БЕШЕ ЗАВЪРНАЛ.

Фюри затвори очи и отпусна глава на таблата на леглото. Какви ги говореше? Магъосникът никога не си беше тръгвал.

Хей, приятел, понякога жестоко ме вбесяваш, лениво проточи мрачният глас в главата му. Ама наистина. След всичко, което преживяхме заедно!

След всичко, което бяха преживели заедно... Това беше съвсем вярно.

Магъосникът беше причината Фюри така невъздържано да копнее за червения дим – с постоянното си присъствие в главата му, с вечното натякване какво не е направил, какво е трябвало да направи и какво е можел да направи по-добре.

Трябвало. Могло. Щяло.

Симпатична рима. Истината беше, че един от Черните ездачи от „Властелинът на пръстените“ го гласкаше към червения дим така неумолимо, сякаш мръсникът го бе овързал и хвърлил в багажника на кола.

Всъщност, приятел, ти ще бъдеш предната броня.

Именно.

В съзнанието му Магъосникът се явяваше в образа на зъл дух, застанал наред обширна сива пустош, осеяна с черепа и кости. С изрядния си британски акцент негодникът не допускаше Фюри да забрави никой от провалите си. Неспирното мър-

морене го караше да пуши отново и отново само за да не отвори шкафа с оръжията си и да не захапне дулото на някое от тях.

Ти не го спаси. Не спаси и тях. Заради теб над тях надвисна проклятие. Вината е твоя... Вината е твоя...

Фюри се протегна за нова цигара и я запали със златната си запалка.

Той беше това, което на Древния език наричаха *екзиле дубле*. Роденият втори. Злият близък.

Идването на Фюри на бял свят три минути след Зейдист и това, че бе преживял раждането си, се бе превърнало в проклятие и бе нарушило завинаги баланса в семейството им. Двама сина, и двамата в добро здраве, беше повече от добър късмет и със сигурност разклащаше равновесието. Само няколко месеца по-късно неговият близък беше отвлечен и продаден в робство. С него беше злоупотребявано под всякаква форма в продължение на цял век.

По лицето, гърба, китките и врата си Зейдист носеше белезите на онази извратена кучка, господарката му. Но белезите в душата му бяха още по-ужасни.

Фюри отвори очи. Това, че бе спасил физически тялото на близка си, не се бе оказало достатъчно. Нужна бе чудотворната поява на Бела, за да бъде възродена душата на Зи, а сега и самата Бела беше в опасност. Ако я изгубеха...

Тогава всичко ще бъде наред и балансът за следващото поколение ще остане непокътнат, обади се Магьосникът. Нали не мислиш сериозно, че близкият ти ще има благословията да се радва на живородено потомство? Ти ще имаш безчет деца. Той няма да има нито едно. Това е пътят към баланса.

О, разбира се, ще му отнема и неговата шелан. Не го ли споменах?

Фюри взе дистанционното и засили арията „*Che Gelida Marina*“*, която звучеше.

Не помогна. Магьосникът харесваше Пучини. Призрачният му образ започна да валсира из полето, покрито със скелети. Ботушите му трошаха всичко, върху което стъпваха. Огромните му ръце се извиваха грациозно. Окъсаната му мантия се вееше като грива на жребец, разтърсил царствена глава.

* Каква студена ръчица (ит.) – ария на Родолфо от операта „Бохеми“ на Джакомо Пучини. – Бел. ред.

На фона на необятния хоризонт от бездушна сивота Магьосникът валсираше и се смееше.

Абсолютна гадост.

Без да поглежда, Фюри се протегна към нощното шкафче за торбичката си с червен дим и хартийките за свиване на цигари. Не се наложи да преценява разстоянието. Добичето си знае къде мърсува.

Докато Магьосникът пригласяше на „Бохеми“, Фюри сви две дебели цигари, за да не прекъсва серията, и запали, зачетен в материалите за преподаване. Димът, който излизаше от устата му, миришеше на кафе и шоколад, но той щеше да го поглъща, дори да вонеше на горяща смет, само за да заглуши Магьосника.

Беше стигнал до етап, когато беше склонен да изпуши цял контейнер с боклук, стига да намереше покой.

Не мога да повярвам, че толкова малко ценяш отношенията ни, каза Магьосникът.

Фюри се съсредоточи върху рисунката в скута си – тази, върху която работеше от половин час. Огледа я набързо и натопи перото в сребърната мастилница, закрепена върху бедрото му. С плътността и мазния си блясък тушът в нея приличаше на кръвта на враговете му. На хартията обаче цветът му беше наситено червеникавокафяв, а не зловещо черен.

Не би използвал черно, за да изобрази някого, когото обичаше. Щеше да е лоша поличба.

А и в кестенявата коса на Бела проблясваха кичури с абсолютно същия цвят, така че изборът беше подходящ.

Фюри внимателно оформи сянката, хвърляна от съвършения ѝ нос. Нанасяше шрих след шрих с перото, докато не постигна нужната плътност.

Рисуването с туш беше като живота – една грешка и всичко се съсипваше.

По дяволите. Окото на Бела не се беше получило добре.

Изви ръка, за да не размаже неизсъхналото мастило, и се опита да оправи грешката. Оформил долния клепач, като засили скосяването. Нанасяше последователно линиите върху хартията. Но окото все не се получаваше.

Да, не беше както трябва и никой не знаеше това по-добре от него, имайки предвид колко време беше прекарал да я рисува през последните осем месеца.

Магьосникът застина в *деми плие** и отбеляза, че в цялата тази работа с перото и мастилото има нещо откачено. Да рисува бременната *шелан* на близнака си, моля ви се.

Само един перверзен мръсник би насочил вниманието си към жена, която вече е обвързана с брат му. Но ти все пак го правиш. Сигурно си много горд със себе си, приятел.

Магьосникът, който знае защо, винаги говореше с британски акцент.

Фюри всмукна още веднъж и наклони глава, за да провери дали промяна в гледната точка би помогнала. Не. Още не беше добре. Всъщност същото важеше и за косата. По някаква причина беше нарисувал дългата тъмна коса на Бела прибрана в кок, а няколко кичура падаха по страните ѝ. Тя винаги я носеше разпусната.

Нямаше значение. Всякак изглеждаше повече от прекрасно. Останалата част от лицето ѝ беше точно такава, каквото винаги го рисуваше – ясно подчертаните мигли и любящият ѝ поглед, изразяващ топлота и преданост, насочен надясно.

Зейдист винаги сядаше вдясно от нея по време на хранене, така че ръката, с която се биеше, да остава свободна.

Фюри никога не я рисуваше с поглед, устремен към самия него. В което имаше логика. В реалния живот също не привличаше погледа ѝ. Тя беше влюбена в близнака му и това нямаше да се промени въпреки целия му копнеж.

Портретът обхващаше косата, лицето и раменете. Никога не беше рисувал бременната ѝ утроба. Бременните жени вампири никога не бяха изобразявани от шията надолу. Това също носеше лош късмет. И напомняше за най-големия му страх.

Смърт по време на раждане беше често явление.

Фюри прокара пръсти по лицето ѝ, избягвайки носа, където тушът още съхнеше. Беше прелестна дори със сбъркано око, различна прическа и не толкова плътни устни, колкото бяха в действителност.

Тази беше готова. Време беше да започне друга.

Плъзна ръка надолу по листа и започна да рисува бръшлян при линията на рамото ѝ. Първо листо, после стъбло... последваха още листа, извити и преплетени. Те покриха шията ѝ, сгъстиха се около брадичката, плъзнаха се към устните ѝ, разпрострияха се по страните ѝ.

* Позиция в балета, прилягане без отделяне на петите от пода. – Бел. ред.

Перото сновеше между хартията и мастилницата. Бръшлянтът я обгърна изцяло. Уви се по линиите, нанесени от писеца, скривайки сърцето му и греха, който се спотайваше там.

Най-трудно му беше да покрие носа ѝ. С него винаги се заемаше накрая, когато повече не можеше да го избягва и усещаше такова парене в дробовете си, сякаш самият той не можеше да диша.

Когато бръшлянтът обгърна целия образ, Фюри смачка хартията и я запрати към месинговия кош за боклук в другия край на спалнята.

Кой месец беше... Август ли? Да, август. Което значеше, че... Оставаше ѝ още цяла година от бременността. В случай че успееше да задържи плода. Както повечето жени от расата им, тя вече беше на легло заради опасността от преждевременно раждане.

Угаси цигарата си, посегна за нова и установи, че е изпушил и двете.

Протегна единствения си цял крак, махна от скута си малкия триножник и взе комплекта си за оцеляване – найлонов плик с червен дим, тънък пакет с хартийки и златна запалка. Нужни му бяха секунди да си приготви нова цигара и докато всмукваше от нея, провери запасите си.

По дяволите, бяха намалели. Сериозно намалели.

Вдигането на стоманените капаци от прозорците го успокои. Нощта беше паднала в цялото си мрачно великолепие. Идващото ѝ го освобождаваше от капана на къщата, обитавана от Братството... и му даваше възможност да се добере до дилъра си Ривендж.

Размърда десния си крак с липсващата долна част, взе протезата си, закрепил я под коляното и се изправи.

Беше пушил прекалено много и му се струваше, че трябва да си проправя път през въздуха към прозореца, който сякаш бе отдалечен на километри. Но беше приятно. Познатата мъгла го успокояваше. Чувството, че се рее, докато вървеше гол през стаята, му носеше утеха.

Градината сияеше, осветена от френските прозорци на библиотеката.

Точно такава трябва да бъде гледката от един заден прозорец, помисли си той. Всички цветя цъфтяха, дърветата бяха отрупани с круши и ябълки, алеите бяха чисти, чемширът – подрязан.

Не беше като онази, с която беше израснал. Нищо общо нямаше.

Точно под прозореца му чайните рози бяха отрупани с цвят. Пищните им чашки, обагрени във всички цветове на дъгата, се държаха гордо на бодливите стъбла.

Розите отклониха мисълта му към друга жена.

Докато всмукваше отново от цигарата, Фюри извика в съзнанието си образа на онази, която имаше право да рисува... Онази, с която по закон и обичай трябваше да прави много повече от това да я скицира.

Кормия. Неговата Първа избраница.

Сред общо четирийсет.

Как, по дяволите, беше успял да стане Примейл?

Казах ти, отговори Магьосникът. Ще имаш безброй деца и всяко от тях ще има удоволствието да се радва на баща, чиято единствена дарба е да предава всички около себе си.

Добре, колкото и гадно да беше копелето, трудно можеше да спори с него по този въпрос. Не се беше свързал с Кормия, както изискваше ритуалът. Не беше ходил от Другата страна, за да се срещне с Директрис. Не беше виждал останалите трийсет и девет, с които трябваше да легне, за да ги оплоди.

Фюри дръпна още по-силно от цигарата си. Всички тези провали се сипеха върху главата му като горещи камъни, запращани от Магьосника.

Мерникът на Магьосника беше отличен. Но пък той беше добре трениран.

Приятелю, ти си чудесна мишена. Това е всичко.

Поне Кормия не протестираше, задето беше пренебрегнал задълженията си. Не беше искала да става Първа избраница и беше насилена да приеме тази роля. В деня на ритуала я бяха завързали напълно ужасена на церемониалното легло, за да бъде използвана от него като животно.

В мига, щом я видя, у него се пробуди вроденият му инстинкт на спасител. Доведе я в имението на Братството на черния кинжал и я настани в спалнята до своята. Традиция или не, но той за нищо на света нямаше да насили жена и реши, че ако имат време и място, за да се опознаят, би било по-лесно.

Да, но Кормия се затваряше в себе си, докато той беше зает с ежедневно си занимание да се пази да не експлодира. През последните пет месеца изобщо не се бяха доближили един към

друг, камо ли пък до легло. Кормия говореше рядко и виждаха очите ѝ само по време на хранене. Ако излезеше от стаята си, то беше, за да отиде в библиотеката за книга.

В дългата си бяла роба тя по-скоро представляваше ухаеща на жасмин сянка, отколкото създание от плът и кръв.

Позорната истина беше, че на него тази ситуация му допаднаше. Смяташе, че е наясно със сексуалното обвързване, което прие, като замести Вишгъс в ролята на Примейл, но действителността беше много по-стряскаща, отколкото си бе представял. Четирийсет жени. Четирийсет.

Четири нула.

Трябва да си беше загубил ума, когато предложи да замести Ви. Бог му бе свидетел, че единственият му опит да се прости с девствеността си не беше голям купон, въпреки че го беше направил с професионалистка. От друга страна, вероятно именно опитът му да пробва с проститутка беше част от проблема. Но към кого друг можеше да се обърне? Той беше двестагодишен въздържател без никаква представа за нещата. Как да се просне върху прекрасната и крехка Кормия, да прониква в нея, докато свърши, а после да изтича в Светилището на Избраниците и да се прави на Бил Пакстън в „Голяма любов“*?

Какво, по дяволите, си беше въобразявал?

Фюри тикна цигарата между устните си и отвори прозореца. Ароматният летен въздух нахлу в стаята му и той отново насочи вниманието си към розите. Преди няколко дни беше видял Кормия да държи една от тях. Очевидно я беше взела от букета, поставен от Фриц в дневната на втория етаж. Стоеше до вазата а между дългите ѝ пръсти имаше бледолилава роза. Беше навела главата си над нея, за да помирише разтворената пъпка. От русата ѝ коса, винаги прибрана в кок, се бяха изплъзнали няколко тънки кичура и се спускаха надолу в нежни къдрици. Също като венчелистчетата на розата.

Подскочи, когато видя, че я наблюдава, върна цветето на мястото му и бързо се прибра в стаята си, като затвори вратата, без да издаде и звук.

Знаеше, че не може да я държи тук вечно. Далече от всичко познато и от това, което тя всъщност беше. А и трябваше да

* Американски сериал, в който Бил Пакстън изпълнява ролята на мормон многоженец – Бел. прев.

извършат сексуалната церемония. Такава беше сделката, която бе сключил, и такава беше нейната роля, която тя бе готова да изпълни, както сама му обясни, без значение колко е била уплашена в началото.

Погледна към бюрото, където лежеше тежкия златен медальон с размер на голяма писалка. Надписан с най-архаичната версия на Древния език, той беше символът на Примейла – не просто ключ за всички сгради от Другата страна, а визитка на мъжа, за когото бяха отредени Избраниците.

Примейлът олицетворяваше силата на расата.

Днес медальонът отново подаде сигнал, както и предишния ден. Ако Директрис искаше да се срещнат, това чудо започваше да вибрира и от него се очакваше мигом да се затътри там, където се предполагаше, че е домът му – в Светилището. Пренебрегна повикването. Точно както беше направил с предишните две.

Не искаше да чува онова, което вече му беше известно. Скоро се навършваха пет месеца от церемонията за встъпването му в ролята на Примейл.

Замисли се за Кормия, свряна в стаята за гости до неговата спалня, затворена в себе си. Никой не разговаряше с нея. Беше отделена от посестримите си. Той направи опит един-два пъти да общува с нея, но това я плашеше. Което беше съвсем разбираемо.

Боже, чудеше се как беше издържала през цялото това време, без да полудее. Нужен ѝ беше приятел. Всеки имаше нужда от приятел.

Обаче не всеки заслужава такъв, изгъкна Магьосникът.

Фюри се завъртя и тръгна към душа. Спря до кошчето за боклук. Смачканата на топка рисунка се беше разтворила и сред гънките той зърна плетеницата от бръшлян, която беше добавил. За миг си припомни за изображението под нея. В съзнанието му изникнаха кичурите коса, спускащи се по гладките страни. Кичури, нахъдрени като розови венчелистчета.

Поклати глава и продължи да върви. Кормия беше прекрасна, но...

Да я желаеш, би било уместно, завърши Магьосникът. Но защо да се захващаш с това? Може да съсипе идеалния ти списък с постижения.

А това би било истинска трагедия, нали, приятелю?

Фюри усили музиката на Пучини и влезе под душа.

 2

Когато капациите се вдигнаха за през ношта, Кормия беше много заета.

Седеше с кръстосани крака върху персийския килим в спалнята си и вадеше грахчета от кристална купа. Зърната бяха твърди като камъчета, когато Фриц ги донесе, но след като покиснаха за кратко, омекнаха достатъчно, че да бъдат използвани.

Хвана едно, посегна вляво от себе си и взе клечка за зъби от малка бяла кутия с надпис на английски „КЛЕЧКИ ЗА ЗЪБИ САЙМЪН, 500 БРОЯ“.

Тя взе грахчето и го заби в края на клечката, после взе друго зрънце и друга клечка и направи същото, за да оформи прав ъгъл. Продължи, докато не се получи квадрат, прераснал след малко в триизмерен куб. Доволна от резултата, се наведе и го прикрепи към един от другите, подобни на него, с което завърши последния ъгъл на четиристенната фигура с диагонал на основата от метър и половина. Сега щеше да продължи нагоре, добавяйки етажи в структурата.

Всички клечки бяха еднакви, идентични късчета дърво. Граховите зърна също бяха еднакви, кръгли и зелени. Напомняха ѝ на мястото, откъдето идваше. Еднаквостта беше важна в непреходното Светилище на Избраниците. Тя беше най-важното нещо.

Тук много малко неща бяха идентични едно с друго.

Видя клечките долу по време на хранене, когато брат Рейдж и брат Бъч ги извадиха от фина сребърна кутийка, преди да напуснат столовата. Една вечер без никаква причина взе няколко, преди да се прибере обратно в стаята си. Сложи една в устата си, но вкусът на сухото дърво не ѝ допадна. Без да знае какво друго да прави с тях, ги подреди на масичката до леглото и оформи с тях различни фигури.

Фриц беше влязъл да почисти и забеляза с какво се занимава. Малко по-късно се върна с купа грах, накиснат в топла вода. Показа ѝ как да го използва. Зърно грах между две клечки. После добави друг сегмент и преди да разбере, се беше получило нещо, което си струваше да се види.

Проектът ѝ растеше и ставаше все по-амбициозен и тя започна да планира предварително всички ъгли и височини, за да на-

мали възможността за грешка. Премести се да работи на пода, където имаше повече пространство.

Наведе се да погледне към чертежа, който бе изработила порано, за да се води по него. Следващото ниво щеше да бъде по-малко, също и по-следващото. После щеше да добави кула.

Би било хубаво да използва и цвят, каза си. Но как да го вкара в конструкцията си?

Ах, тези цветове. Пиршество за окото.

Животът тук беше предизвикателство за нея, но това, което направо обожаваше, беше богатството от цветове. В Светилището на Избраниците всичко беше бяло – тревата, дърветата, храмовете, храната и напитките, а също и благочестивите книги.

Тя погледна към свещените текстове с леко чувство на вина. Едва ли можеше да твърди, че ще отдава почит на Скрайб Върджин в малкия си храм от грах и клечки.

Да си угаждаш, не бе цел на Избраниците. Беше светотатство.

Скорошното посещение на Директрис би трябвало да ѝ го напомни.

О, Скрайб Върджин, не искаше да мисли за това.

Изправи се, изчака да премине замайването и отиде до прозореца. Долу растяха рози и тя хвърли поглед към всеки от храстите, за да провери за нови пъпки, опаднали листенца и свежа зеленина.

Времето течеше. Личеше по промяната в растенията. На всеки цвят му бяха нужни три или четири дни да се развие.

Още нещо, с което трябваше да привикне. От Другата страна нямаше време. Имаше ритъм в ритуалите за хранене и къпане, но не и редуване на ден и нощ, нито измерване на часовете или смяна на сезоните. Времето и животът бяха статични също като въздуха, светлината и околния пейзаж.

Тук се наложи да научи, че съществуват минути и часове, дни и седмици, месеци и години. Използваха часовници и календари, за да отмерват хода на времето, и тя сама се научи да ги разчита, както сама бе схванала цикличността на този свят и на живеещите в него.

Един *доген* се появи на терасата. Носеше ножица и голяма червена кофа, доближи се до храстите и започна да ги подрязва.

Замисли се за бялата тревна площ в Светилището. Също и за застиналите бели дървета. И за белите цветя, които винаги цъфтяха. От Другата страна всичко беше замръзнало на правилното

място и по тази причина нямаше нужда от подрязване, нито от движение, нито от промяна.

Дишащите неподвижния въздух също бяха като замразени, макар и да се движеха. Бяха живи, но не живееха.

Въпреки това Избраниците остаряваха. И умираха.

Хвърли поглед през рамо към бюрото с празни чекмеджета. Свитъкът, който Директрис беше дошла да донесе, лежеше на лъскавата му повърхност. Избраницата Амалия в ролята си на Директрис съставяше поздравленията за рождените дни и се беше явила, за да изпълни задължението си.

Ако Кормия беше от Другата страна, щеше да има и церемония. Въпреки че тя нямаше да е предназначена за нея, разбира се. Тези, чийто рожден ден се честваше, не получаваха специално внимание, тъй като от Другата страна не съществуваше индивидът, а само цялото.

Да мислиш за себе си и да мислиш самостоятелно, беше богохулство.

Тя открай време беше тайна грешница. Имаше неблагочестиви мисли, импулси и подбуди. Които не водеха наникъде.

Кормия постави ръка на прозореца. Стъклото, през което се вираше навън, беше съвсем тънко и прозрачно като въздуха. Не представляваше почти никаква преграда. Искаше ѝ се да слезе долу при цветята, но чакаше... и тя не знаеше какво.

Когато дойде тук за първи път, сетивата ѝ бяха претоварени. Имаше толкова неща, които не познаваше. Като например факли, свързани със стената, чийто бутон трябва да натиснеш, за да получиш светлина; уреди за миене на съдове или такива, съхраняващи храната студена; също и предмети, създаващи образи на малък екран. Имаше кутии, които биеха на всеки час, и нещо, което се движеше по пода, за да го почисти.

Съществуваха повече цветове, отколкото бе виждала в съкровищницата със скъпоценните камъни. Имаше и разнообразни миризми, и хубави, и лоши.

Всичко беше толкова различно, както и живеещите тук. Там, откъдето идваше, нямаше мъже, а посестримите ѝ бяха взаимно заменяеми. Всички Избраници носеха еднакви бели роби и прибираха косата си по един и същи начин, на шиите им висяха еднакви перлени огърлици. Движеха се и говореха еднакво и вършеха едни и същи неща по едно и също време. Тук цареше истински хаос. Братята и техните *шелани* бяха облечени в различни дрехи, гово-

реха и се смееха всеки по свой уникален начин. Харесваха едни храни, а други не. Някои спяха до късно, а други изобщо не спяха. Едни бяха забавни, а други – яростни. Имаше и... красиви.

Една от тях определено беше красива.

Бела беше красива.

Особено в очите на Примейла.

Часовникът започна да бие и Кормия обгърна тялото си с ръце. Храненията бяха истинско наказание. Напомняха ѝ какво щеше да бъде, когато тя и Примейлът се върнат в Светилището.

Би гледал на сестрите ѝ със същото възхищение и наслада.

Като ставаше дума за промени, в началото тя се ужасяваше от Примейла. Сега, пет месеца по-късно, не искаше да го дели с никого.

С тази буйна многоцветна коса, жълти очи и кадифения си тих глас той беше забележителен вампир в разцвета си. Но не беше само това. Той беше възплъщение на всичко, смятано от нея за стойностно. Винаги се интересуваше от останалите, а не от себе си. Когато сядаха на масата за обяд, той единствен проявяваше загриженост към всички, питаше за наранявания и стомашни проблеми, за тревоги – малки и големи. Никога не търсеше внимание за себе си. Не насочваше разговора към нищо, свързано с него самия. Беше безкрайно отзивчив.

Ако имаше трудна задача за изпълнение, винаги бе готов да я поеме. Ако трябваше нещо да се свърши, настояваше той да се захване. Ако Фриц носеше прекалено тежък поднос, Примейлът пръв скачаше от стола си, за да му предложи помощ. От всичко чуто на масата беше разбрала, че е защитник на расата, учител за начинаещите и добър приятел на всички.

С безкористните си добродетели той беше пример за Избранниците, свършеният Примейл. И някак сред секундите, часовете, дните и месеците от престоя ѝ тук, тя се беше отклонила от пътеката на задълженията си, за да се озове в гъстите дъбри на желанието. Сега искаше да бъде с него. Нямаше никакво *трябва, налага се, задължена е*.

Но го желаше само за себе си.

Което я правеше еретичка.

В съседната стая прекрасната музика, която Примейлът винаги слушаше, когато беше там, спря. Значи тръгваше надолу за Първото хранене.

Почукването на вратата я накара да подскочи и да се защу-

ра наоколо. Докато наместваше робата около краката си, усети през вратата да прониква миризмата на червен дим.

Примейлът беше дошъл за нея?

Бързо провери кока си и прибра зад ушите си няколко кичура. Когато откряна вратата, успя да хвърли поглед към лицето му, преди да се поклони.

О, прескъпа Скрайб Върджин... Примейлът беше прекалено великолепен, че да се взира в него твърде дълго. Очите му бяха жълти като цитрини, а кожата му имаше топъл златистокафяв тен. Дългата му коса беше прекрасна смесица от нюанси, преминаващи от светлорусо до махагон с медночервеникав оттенък.

Той се поклони набързо – формалност, която тя знаеше, че ненавижда. Правеше го заради нея, защото без значение колко пъти ѝ беше казвал да се откаже от официалностите, тя не можеше да се спре.

– Слушай, мислех си за нещо – заговори той.

При последвалото мълчание тя се разтревожи, че Директрис го е посетила. Всички в Светилището чакаха церемонията да се осъществи и бяха наясно, че това не се е случило. Започваше да изпитва някакво чувство на неотложност, което нямаше нищо общо с привличането. Бремето на традицията натежаваше с всеки изминал ден.

Той прочисти гърло.

– Тук сме от известно време и знам, че промяната не е лесна за теб. Сигурно си малко самотна и може би имаш нужда от компания.

Кормия вдигна ръка към гърлото си. Това беше хубаво. Време беше да бъдат заедно. В началото не се чувстваше готова за него. Но вече беше готова.

– Наистина мисля – продължи той с прекрасния си глас, – че за теб ще е добре да имаш компания.

Тя се поклони ниско.

– Благодаря, Ваша светлост. Съгласна съм.

– Чудесно. Имам някого предвид.

Кормия се изправи бавно. *Някого?*

Джон Матю винаги спеше гол.

Или по-точно, беше започнал да спи гол след преобразяването. Спестяваше му пране.

Изръмжа, плъзна ръка между краката си и обгърна с длан изключително твърдия си член. Както обикновено той беше причината за събуждането му. Будилник, толкова надежден, колкото и Биг Бен.

Имаше и бутон за повторно звънене. Ако се погрижеше добре за него, му даваше двайсет минути покой, преди да се втвърди отново. Обикновено ритуалът се повтаряше три пъти, преди да стане от леглото, и още веднъж под душа.

А някога мечтаеше за това.

Фокусирането върху неприятни мисли не помагаше и макар да смяташе, че достигането до оргазъм влошава нещата, да пренебрегне пениса си, също не беше вариант. Когато преди два месеца реши да опита с проучвателна цел, само след дванайсет часа беше така възбуден, че можеше да оправи всичко, изпречило се на пътя му.

Имаше ли такава неща като антивиагра? Фалуситус омекватис? Кломницилин?

Изгъркаля се по гръб, помести единия си крак настрана, отметна завивките и започна да се потърква. Тази поза беше идеална, но понякога му се налагаше да се претърколи на дясната си страна по средата на оргазъма.

Като претранс винаги мечтаеше да получи ерекция, защото смяташе, че това ще го направи истински мъж. Действителността се оказа различна. Разбира се, с огромното си тяло, с вродените си бойни умения и перманентно еректиралния си член той развяваше флага на мъжествеността, но само за пред другите.

Вътрешно се чувстваше все така дребен, какъвто се помнеше.

Изви гръбнак и продължи да движи таза си. Боже... усещането беше невероятно. Всеки път му харесваше... стига неговата собствена ръка да вършеше нужното. Единствения път, когато го беше докоснала жена, ерекцията му се стопи по-бързо и от егото.

Така че всъщност той имаше своята антивиагра – друго същество.

Но сега не беше време да преосмисля ужасното си минало. Пенисът му се готвеше да изригне, личеше по вцепенението. В мига, преди да свърши, това чудо изтръпваше, и точно това се случваше в момента, докато ръката му се движеше по влажния ствол.

О, да... Наближаваше... Напрежението в тестисите му беше толкова голямо, че ги чувстваше като опънат кабел. Раздалечи

бедрата си, за да действа по-лесно... и сякаш случващото се не беше достатъчно, та и съзнанието му се намеси в дейността.

Не... по дяволите... не отново тя. Моля те, не...

Прекалено късно. Насред оргазма му в ума му изникна образ, който го направи още по-мощен. Образ на жена, облечена в кожени дрехи, с подстригана по мъжки коса и рамене на боксьор.

Хекс.

Джон издиша безшумно, обърна се на една страна и започна да еякулира. Оргазмът продължаваше и продължаваше, а той си представяше как те двамата правят секс в една от баните на клуба, където тя беше шеф на охраната. Тялото му не се успокояваше, докато образът ѝ се въртеше в главата му. Можеше да продължи десет минути, докато буквално не се покриеше с избликвачото и чаршафите му не подгизнеха.

Опита се да обуздае мислите си, да им сложи спирачка... но не успя. Продължаваше да еякулира, ръката му се движеше, сърцето му блъскаше лудо, а дъхът му беше накъсан, докато си представяше тях двамата заедно. Добре, че беше роден без гласни струни, иначе цялото имение на Братството би узнало точно с какво се занимава отново и отново.

Нещата започнаха да забавят темпото си едва след като си наложи да отдръпне ръката си. Тялото му започна да се успокоява и той легна на една страна, като дишаше във възглавницата, а потта и други телесни течности съхнеха върху кожата му.

Хубаво събуждане. Добра серия от упражнения. Приятен начин да убие малко време. Но напълно лишен от смисъл.

Без определена причина погледът му взе да блуждае и се спря на нощното шкафче. Ако отвореше чекмеджето, което той никога не правеше, вътре би открил две неща – червена кутия с размера на юмрук и подвързан с кожа стар дневник. В кутията имаше масивен златен пръстен с герба на рода му, определящ го като потомък на воина на Черния кинжал, Дариъс, син на Маркълън. Древното писание съдържаеше съкровени мисли на баща му през период от две години. То също му беше дадено като подарък.

Джон никога не си беше слагал пръстена и никога не беше чел написаното. Имаше много причини да ги държи затворени, но главната беше, че не смяташе Дариъс за свой баща. Беше друг брат. Онзи, който бе в неизвестност вече от осем месеца.

Ако някога би носил пръстен, той щеше да е с герба на Тормент, син на Харм. Така щеше да отдаде почит на мъжа, който за един кратък период от време бе означавал толкова много за него.

Но това никога нямаше да се случи. Тор вероятно беше мъртъв, без значение какво твърдеше Рот, а и във всеки случай не му беше роден баща.

Нямаше желание да си разваля настроението, затова се надигна от леглото и се запъти към банята. Душът му помогна да се съвземе. Също и обличането.

Тази вечер нямаша тренировки и той щеше да убие още няколко часа в офиса долу, а после да се срещне с Блей и Куин. Надяваше се да има много писмена работа за вършене. Не изгаряше от нетърпение да се срещне с най-добрите си приятели.

Тримата планираха да отидат в другия край на града... Боже, в някакъв мол.

Идеята беше на Куин. Както и почти всички останали. Според него гардеробът на Джон се нуждаел от внасяне на малко стил.

Джон погледна към джинсите си „Ливайс“ и бялата си тениска. Единственото стилоно нещо във външния му вид бяха черните маратонки „Найк еър максис“. Но дори и те не бяха чак толкова стилни.

Може би Куин имаше право и Джон наистина беше невежа по отношение на модата. Но пък кого имаше да впечатлява?

Името, изникнало в съзнанието му, го накара да изругае и той си наложи да се стегне. *Хекс*.

Някой почука на вратата му.

– Джон? Вътре ли си?

Джон бързо напъха тениската в джинсите си и се почуди защо ли Фюри го търси. Напредваше с уроците и се справяше добре с тренировките. Може би беше свързано с работата му в офиса.

Джон отвори вратата.

– *Здравей* – изписа на езика на знаците.

– *Здравей*. Как си? – Джон кимна и се намръщи, когато братът също мина на езика на знаците. – *Чудех се дали би ми направил услуга*.

– *Каквото кажеш*.

– *За Кормия е известно предизвикателство да живее тук. Мисля, че би било чудесно да има с кого да прекарва известно*

време... Някой въздържан и със здрав разум. Без усложняващи обстоятелства около него. Би ли приел тази чест? Поговори с нея или я разведи из къщата, или... каквото решиш. Бих го сторил сам, но...

Но е сложно, завърши Джон мислено.

– Но е сложно – изписа Фюри с пръсти.

В съзнанието на Джон изникна образът на мълчаливата русокока Избраница. През последните няколко месеца наблюдаваше внимателно как Фюри и Кормия дори не се поглеждат и се чудеше, както без съмнение и всички останали, дали са довели докрай сделката.

– Нали не възразяваш? – попита с жестове Фюри. – Реших, че може да има някакви въпроси или пък... нещо, за което да иска да поговори с някого.

Честно казано, Избраницата нямаше вид на някой, който се нуждае от компания. По време на хранене държеше главата си наведена и не обелваше дума, докато поглъщаше само бяла храна. Но щом Фюри го молеше, нима Джон можеше да му откаже? Братът винаги му помагаше при тренировките, отговаряше на въпросите му, нямащи връзка с уроците, и беше така мил към всички, че ти се приискваше да направиш нещо хубаво за него.

– Разбира се, че не – отговори Джон. – За мен ще е удоволствие.

– Благодаря – потупа го доволно по рамото Фюри, сякаш бе запушил пробойна. – Ще ѝ кажа, че ще се срещнете в библиотеката след Първото хранене.

Джон погледна облеклото си. Не беше сигурен, че джинсите са подходящи, но в гардероба си имаше само тях.

Може би не беше толкова зле, че с момчетата се канеха да обиколят магазините. Жалко, че не го бяха направили по-рано.

❖ 3 ❖

ПО ТРАДИЦИЯ СЛЕД ВЪВЕЖДАНЕТО СИ В ОБЩЕСТВОТО НА ЛЕСърите всички се наричаха само с първата буква от фамилията си. Господин Д. би трябвало да стане господин Р. – от Робъртс. Но работата беше там, че когато го привлякоха в редиците си, той използваше името Деланси. Това го беше

превърнало в господин Д. и през последните трийсет години го познаваха така.

Но това всъщност не беше важно. Имената никога не бяха означавали нищо.

Господин Д. намали скоростта и се насочи към едно отклонение на шосе 22, но дори след като премина на трета, не можа да направи плавен завой. Фордът приличаше на деветдесетгодишна старица. И сякаш дори миришеше на нафталин и старост.

Селскостопанската зона на Колдуел, щата Ню Йорк, се простираше на осемдесет километра и беше заета с царевични полета и пасища. Докато се подрусваше сред тях, той си даде сметка, че мисли за вили. Беше извършил първото си убийство именно с това земеделско сечиво. В Тексас, на четиринайсетгодишна възраст. Братовчед му, Големия Томи.

Господин Д. истински се гордееше, че това убийство му се беше разминало. Отърва се, защото беше дребен и наглед беззащитен. Големия Томи беше здравеняк с грамадни ръце и гадняр по природата и по тази причина, когато господин Д. беше изтичал с викове и насинено лице при майка си, всички повярваха, че братовчед му отново е изпаднал в смъртоносна ярост и си е заслужил онова, което го бе сполетяло. Ха! Господин Д. беше последвал Големия Томи до обора и здраво го беше вбесил, та да си подсигури подутата устна и насиненото око, които му бяха нужни, за да подкрепят твърденията му за самозащита. После грабна вилата, която беше оставил там предварително, и пристъпи към действие.

Искаше да знае какво чувстваш, когато убиваш човек. С котките и опосумите, които ловеше и измъчваше, не беше лошо, но те не бяха хора.

Задачата се оказа по-трудна, отколкото си мислеше. Във филмите вилата влизаше в човешкото тяло като лъжица в супа, но това беше лъжа. Зъбците така се бяха заклешили в ребрата на Големия Томи, че господин Д. трябваше да настъпи бедрото на братовчед си, за да измъкне вилата. Вторият удар попадна в корема, но вилата пак се заклеши. Вероятно в гръбначния стълб. Хайде пак трябваше да го затисне с крак. Когато Големия Томи най-сетне спря да квичи като недоклано прасе, господин Д. дишаше тежко, сякаш сладникавия, изпълнен с прах и сламки въздух на обора не му достигаше.

Все пак не беше пълен провал. Бе успял да се наслади на променящото се изражение върху лицето на братовчед си. Пър-

во по него се четеше гняв, от който господин Д. вече си беше поизпатил. Последва го пълна почуда. После паника и накрая ужас. Докато Големия Томи пъхтеше и кашляше кръв, очите му се изпълниха с неподправен страх, такъв, какъвто майката иска детето ѝ да изпитва от Бог. Господин Д., изгърсакът в семейството, дребосъкът, се почувства висок два метра.

За пръв път усети вкуса на властта и искаше още, но беше дошла полиция, в града бяха тръгнали приказки, така че си наложи да се държи добре. Минаха години, преди да си позволи отново да стори нещо подобно. Работата в местната кланица беше подобрила уменията му с ножа и когато се почувства готов, повтори сценката с Големия Томи – свада в бар с мъж, подобен на булдозер. Вбеси мръсника и после го подлъга в един тъмен ъгъл. Работата свърши една отвертка, и то истинска, а не коктейлът* със същото име.

Беше по-сложно, отколкото с Големия Томи. Веднъж щом започна, господин Д. не можа да се спре. Трудно беше да претендира за самозащита, при положение че тялото беше намушкано седем пъти, а след това замъкнато зад една кола и разчленено като повредена машина.

Уви мъртвото приятелче в найлонов чувал и го отведе на малко пътешествие на север. Използва форда на мъртвия за пътуването и когато тялото започна да мирише, избра някаква височина, минаваща за хълм в земеделската част на Мисисипи, намести колата, така че да се наклони назад, и бутна предната броня. Багажникът и вонящият му товар се забиха в едно дърво. Гледката на взрива беше вълнуваща.

Качи се на стоп до Тенеси и остана в района, като вършеше нископлатена работа срещу подслон и храна. Уби още двама мъже, преди да се запъти към Северна Каролина, където едва не го хванаха в действие.

Жертвите му винаги бяха едри и мускулести мръсници. Така се беше превърнал в лесър. Нападна член на Обществото на лесърите и когато едва не го довърши, убиецът беше така впечатлен, че му предложи да се включи в борбата им с вампирите.

Сделката му се стори добра. Но едва след като се съвзе от „по дяволите, това не може да е истина!“.

* Коктейлът „Отвертка“ се приготвя от водка, свеж портокалов сок и натрошен лед. У нас е познат като Скрюдрайвър, което е английската му транскрипция. – Бел. ред.

След посвещаването си господин Д. се установи в Кънектикът, но се беше преместил в Колдуел преди две години, когато господин Х., тогавашният водач на лесърите, малко беше позатегнал юздите в Обществото.

За трийсет години господин Д. никога не беше викан от Омега.

Но преди два часа всичко се промени.

Поканата дойде под формата на сън, докато спеше, и на господин Д. не му беше нужно кой знае какво добро възпитание, та да се досети, че трябва да се отзове веднага. Но нямаше как да не се зачуди дали ще преживее тази нощ.

Нещата в Обществото на лесърите не вървяха добре. Не и откакто Унищожителят от предсказанията беше започнал да си разиграва коня.

Според чутото от господин Д. Унищожителят беше бивше ченге от човешката раса. Човек с вампирска кръв във вените, обработван от Омега, което бе довело до лоши резултати. И разбира се, Братството на Черния кинжал го беше привлякло и сега го използваше по правилния начин. Те не бяха глупаци.

Убийство, извършено от Унищожителя, не означаваше просто един лесър по-малко.

Пипнеше ли те Унищожителят, той взимаше частта от Омега, намираща се в теб, и я всмукваше в себе си. Така, вместо да постигнеш безкрайното блаженство, което ти обещават при приемането ти в Обществото, свършваш в него. И с унищожението на всеки убиец част от Омега се губеше завинаги.

Преди след битка с братята в най-лошия случай отиваш в рая. А сега? Повечето пъти те оставят наполовина мъртъв, докато не дойде Унищожителят, за да те погълне под формата на пепел и да ти отнеме полагащата ти се вечност.

Така че напоследък ситуацията беше напрегната. Омега беше по-зъл от обикновено, лесърите бяха раздразнителни заради постоянното озъртане през рамо и новите членове бяха по-малко от всякога, защото всички бяха заети да пазят собствената си кожа, вместо да търсят свежа кръв.

А и водачите на Обществото непрекъснато се сменяха. Въпреки че това не беше нещо ново.

Господин Д. зави вдясно по второкласен път 149 и продължи пет километра до следващото отклонение, чиято табелка беше повалена вероятно от бейзболна бухалка. Лъкатушешцото шосе беше по-скоро осеян с дупки черен път и му се наложи да нама-

ли, ако не искаше вътрешностите му да се превърнат в пихтия. Окачването на колата беше като на грил. Тоест никакво.

Лошото в Обществото на лесърите беше, че винаги ти даваха да караш скапана кола.

Търсеше „Бас Понд Лейн“. Ето я. Извъртя волана, натисна рязко спирачката и едва успя да завие.

Поради липсата на улично осветление отмина мърлявия обрасъл двор, който търсеше, и се наложи да включи таратайката на задна скорост и да се върне. Къщата беше в по-лошо състояние и от форда – мизерна бърлога с продънен покрив, погълната от отровен бръшлян.

Господин Д. остави колата на пътя, защото нямаше алея за паркиране, излезе и намести каубойската си шапка. Къщата му напомняше за някогашния му дом. При вида на подаващата се изолация, изкъртените черчевета и буренясалата морава отпред, му беше трудно да повярва, че дебалата му майка и неугледният му баща фермер не го чакаха вътре.

Сигурно отдавна вече бяха покойници, помисли си господин Д., докато вървеше. Той беше най-малкото от седемте им деца, а и двамата бяха пушачи.

Мрежата против комари на входната врата почти напълно липсваше, а рамката беше ръждясала. Когато я отвори, тя изквича като заклано прасе, също като Големия Томи, също като вратата у дома. Почука на втората врата, но никой не отвори, така че той свали каубойската си шапка и я блъсна няколко пъти с бедро и рамо, докато бравата не поддаде.

Вътре миришеше на цигарен дим, мухъл и смърт. Първите две миризми бяха стари. Тази на смърт беше прясна и наситена и те подтикваше да потърсиш нещо за убиване, та да се присъединиш към купона.

Миришеше и на още нещо. Сладникавият аромат във въздуха подсказваше, че Омега е бил тук неотдавна. Или той, или някой друг лесър.

С шапката в ръце господин Д. премина през тъмната дневна и влезе в кухнята в дъното. Там откри трупове. Бяха обърнати по корем. Не можеше да определи пола им, защото бяха обезглавени, а нито едно от двете тела не беше облечено в рокля, но кръвта на мястото на главите им се беше смесила и изглеждаше така, все едно се държаха за ръце.

Наистина беше много мила гледка.

Хвърли поглед през стаята към черното петно на стената между старомодния пшеничножълт хладилник и овалната маса, покрита с мушама. То означаваше, че някой от убийците си го е получил, при това не на шега, от ръката на Омега. Очевидно господарят бе уволнил поредния водач.

Господин Д. прекрачи телата и отвори хладилника. Лесърите не ядяха, но той беше любопитен с какво се беше хранила двойката. Още спомени. Имаше отворен пакет колбас „Оскар Майър“, а майонезата им беше на привършване.

Не че някога вече щяха да си правят сандвичи.

Затвори хладилника и се облегна на...

Внезапно температурата в къщата падна с около двацет градуса, като че някой бе завъртял термостата на климатика на степен „Замръзване на задника“. Задухалият вятър прогони покоя на лятната нощ, набирайки такава мощ, че къщата започна да проскърцва.

Омега.

Господин Д. зае стойка мирно, когато входната врата се отвори. Онова, което се появи в коридора, представляваше подобна на мастило мъгла, неясна и прозрачна, придвижваща се по дъските на пода. Концентрира се пред господин Д. и прие формата на мъжко тяло.

– Господарю – промълви господин Д. и се поклони дълбоко, а черната кръв във вените му забушува едновременно от страх и обич.

Гласът на Омега дойде сякаш от много далеч и отекуваше с пукот, все едно бе зареден със статично електричество.

– Назначавам те за водач на лесърите.

На господин Д. му спря дъхът. Това беше най-висша чест, позицията с най-много власт в Обществото на лесърите. Никога дори не беше мечтал за нея. Като нищо можеше и да се задържи известно време на тази длъжност.

– Благодаря...

Омега се придвижи напред и обгърна тялото на господин Д. подобно на наметало от катран. Болка прониза всяка кост от тялото му и той почувства как бива обърнат, лицето му бе притиснато към плота, а шапката изхвърча от ръцете му. Омега пое контрол и се случиха неща, на които господин Д. никога не би се съгласил.

В Обществото не съществуваше такова нещо като съгласие. Имаш право само на едно „да“, когато приемеш да станеш част от него. Нямах контрол върху нищо от случващото се след това.

Като че минаха векове, преди Омега да напусне тялото на господин Д. и да се появи облечен в бяла роба, която го покриваше от глава до пети. С почти женствена грация оправи реверите си, ноктите му се бяха прибрали.

Или може би се бяха износили след цялото това късане и дране.

Изнемощял, господин Д. се облегна на изподраскания плот. Искаше да се облече, но от дрехите му не беше останало много.

– Моментът назрява – произнесе Омега. – Стадият на инкубация приключи. Време е какавидата да се излюпи.

– Да, господарю. – Като че имаше друг отговор. – Как да ви услужа?

– Задачата ти е да ми доведеш този мъж. – Омега повдигна длан и във въздуха се появи трептящ образ.

Господин Д. разгледа добре лицето и безпокойство накара съзнанието му да заработи трескаво. Със сигурност имаше нужда от повече подробности, а не само от този полупрозрачен портрет.

– Къде да го открия?

– Роден е тук, но живее сред вампирите в Колдуел. – Гласът на Омега като че идваше от научно-фантастичен филм, къртящ и зловещо деформиран. – Преминал е преобразяването преди месеци. Те вярват, че е един от тях.

Да, това със сигурност стесняваше границите.

– Можете да изтрепете другите – каза Омега. – Но той трябва да бъде доведен жив. Ако някой го убие, ти ще си отговорен пред мен.

Омега се облегна настрани и положи длан на тапета, точно до черното петно. Върху избелелите жълти цветя се появи прогорен образ на граждански вампир.

Омега наклони глава и се втренчи в образа. После с нежна и грациозна ръка погали лицето.

– Той е важен за мен. Открий го и го доведи. Направи го бързо.

Нямаше нужда да добавя „или иначе“.

Когато злото изчезна, господин Д. се наведе и вдигна каубойската си шапка. За щастие не беше повредена или изцапана.

Потърка очи и си каза, че яко е загазил. Мъжки вампир някъде из Колдуел. Все едно да търсиш игла в копа сено.

Взе нож и го използва, за да изреже образа от тапета. Отлепи внимателно парчето хартия и огледа лицето.

Вампирите бяха потайни по две причини: не искаха хората да имат нищо общо с расата им и също така знаеха, че лесърите са по петите им. Въпреки това излизаха на публични места. Особено наскоро преобразените вампири. Агресивни и безразсъдни, младите се насочваха към местата с лоша репутация в центъра на Колдуел, защото там намираха човешки партньори за секс, сбивания, в които да участват, и всякаква приятна стока за смъркане, пиене или пушене.

В центъра. Щеше да събере група и да тръгнат към баровете там. Дори да не откриеха вампира незабавно, вампирското общество беше малобройно. Някои цивилни със сигурност познаваха жертвата им, а събирането на информация беше силата на господин Д.

Серумът на истината можеше да върви по дяволите. Нужни му бяха само чук и верига и нямаше равен в развързването на езици.

Господин Д. замъкна изтерзаното си тяло на горния етаж и предпазливо се изкъпа в мърлявата баня на мъртвите домакини. Когато свърши, облече гащеризон и риза, които естествено му бяха големи. След като нави ръкавите на ризата и отрязва около десет сантиметра от крачолите, той среса и приглади бялата си коса плътно към черепа. Преди да напусне стаята, си сложи „Олд Спайс“ от шкафчето на мъжа. Миришеше по-скоро на спирт, тъй като флаконът беше престоял известно време, но господин Д. обичаше да бъде на ниво.

Като се върна на долния етаж, взе от кухнята парчето тапет с мъжкото лице върху него. Поглъщаше образа с очи и осъзна, че е възбуден като хрътка преди лов, въпреки че все още изпитваше болка навсякъде.

Хайката беше обявена и той знаеше кои други ще включи. През последните няколко години работеше с група от петима лесъри. Бяха свестни типове. „Свестни“ вероятно беше погрешна дума. Но се сработваше добре с тях и сега от позицията си на водач можеше да им дава заповеди.

На път към входната врата намести шапката си, погледна към мъртъвците и докосна периферията.

До скоро.

Куин влезе в кабинета на баща си в лошо настроение и със сигурност нямаше да си тръгне от там по-весел.

Ето че се започваше. В мига, когато влезе в помещението,

баща му пусна едната страна на „Уолстрийт джърнъл“, колкото да притисне кокалчетата на ръката си до устата, после докосна врата си от двете страни. Измърмори няколко думи на Древния език и вестникът отново се озова на мястото си.

– Имаш ли нужда от мен за празненството? – попита Куин.

– Някой от *догени* не ти ли каза?

– Не.

– Поръчах им да ти кажат.

– Значи отговорът е не. – Настояваше за отговор по същата причина, поради която изобщо беше задал въпроса, за да ядоса родителя си.

– Не разбирам защо не са те уведомили. – Баща му протегна крака, после отново ги кръстоса. Ръбовете на панталоните му бяха също така изпънати като устните, отпиващи от чашата с шери. – Би трябвало да е достатъчно веднъж като се разпоредиш. Не мисля, че изисквам прекалено много...

– Няма да ми го кажеш лично, така ли?

– ... от тях. Работата на прислугата е повече от ясна. Задачата им е да служат и наистина мразя да се повтарям.

Баща му поклати крака си във въздуха. Мокасините му както винаги бяха „Коул Хаан“ – скъпи, но ненаатрапчиви като аристократичен шепот.

Куин погледна надолу към ботушите си „Ню Рок“. Подметките бяха дебели пет сантиметра при върховете и осем сантиметра при петите.

Черната кожа стигаше до над глезените му. Връзките бяха кръстосани и преминаваха през кръгли хромирани токи.

Някога, когато още му разрешаваха разни неща, преди да стане ясно, че преобразяването няма да излекува недъга му, той беше спестявал с месеци, за да се сдобие с тези невероятни ботуши и ги купи веднага щом можа, след като промяната му настъпи. Сам си беше направил подарък, задето беше преживял преобразяването, защото беше напълно наясно, че не може да очаква нищо от родителите си.

Очите на баща му едва не изскочиха от орбитите си, когато Куин ги беше обул за Първото хранене.

– Има ли още нещо? – прозвуча гласът на баща му иззад „Уолстрийт джърнъл“.

– Не, тръгвам си. Не се тревожи.

Бог му беше свидетел, че и преди го бе изолирал от офи-

циалните приеми, но кого всъщност залъгваха? В *глимерата* бяха напълно наясно с малкия му „проблем“, а тези тесногръди сноби бяха като слонове. Никога не забравяха.

– Между другото, братовчед ти Леш има нова работа – промърмори баща му. – В клиниката на Хавърс. Леш иска да стане лекар и стажува там след часовете. – Вестникът се размърда и лицето на баща му се показа за кратко. Бе любопитен пропуск от негова страна, защото Куин долови спотаена тъга в очите му. – Леш е истинска гордост за баща си. Достоен наследник на рода.

Куин хвърли поглед към лявата ръка на баща си. Масивен златен пръстен със знака на рода заемаше цялото пространство между основата и кокалчето на средния пръст.

Всички млади мъже от аристокрацията получаваха такъв, след като преминеха преобразяването, и двамата най-добри приятели на Куин вече имаха своите. Блей го носеше непрекъснато, освен когато се биеше или беше в центъра, и макар Джон Матю да не беше сложил своя, на него също му бяха дали пръстен. И те не бяха единствените, получили блестящата дрънкулка. В тренировъчния им клас в комплекса на Братството обучаващите се един по един преминаваха през промяната и се появяваха с пръстен с печат на пръста си.

Гербът на рода, вграден в двеста и осемдесет грама злато – пет хиляди долара.

Да го получиш от баща си, когато се превърнеш в истински мъж – това нямаше цена.

Преобразяването на Куин беше настъпило преди пет месеца. Спря да чака пръстена си преди четири месеца, три седмици, шест дни и два часа.

Приблизително.

Въпреки търканията между него и баща му, никога не беше допуснал, че няма да получи пръстен. Изненада! Нов начин да го накарат да почувства, че не е един от тях.

Още едно прошумоляване с вестника, този път нетърпеливо, сякаш баща му гонеше муха от хамбургера си. Но баща му, разбира се, не ядеше хамбургери, те бяха за простаците.

– Ще си поговоря с *догена* – заяви баща му.

Куин затвори вратата на излизане и когато пое по коридора, едва не се сблъска с една жена *доген*, излизаща от библиотеката в съседство. Униформената прислужница отскочи назад, целуна кокалчетата на ръката си и докосна вените на врата си.

Докато тя се отдалечаваше, забързано мърморейки същата фраза като баща му, Куин пристъпи към античното огледало, висящо на покритата с копринен тапет стена. Въпреки неравностите по оловното стъкло и тъмните петна в участъците, където рефлектиращото покритие се беше отронило, проблемът му беше очевиден.

Майка му имаше сиви очи. Баща му имаше сиви очи. Брат му и сестра му имаха сиви очи.

Куин имаше едно синьо и едно зелено око.

В рода, то се знаеше, имаше и сини, и зелени очи. Само че не по едно от всеки цвят върху едно и също лице, а отклоненията не бяха присъщи за божествата. Аристокрацията отказваше да има нещо общо с недъзи, а семействата и на двамата му родители не само имаха стабилни позиции в *глиммерата*, но също така принадлежаха на два от шестте рода, положили началото ѝ, и баща му беше *лийдайър* на Съвета на принципсите.

Всички се бяха надявали, че преобразяването ще излекува проблема му, и всеки от двата цвята – син или зелен – беше приемлив. Не се беше получило. След промяната Куин имаше масивно тяло, остри кучешки зъби, копнеж за секс... и едно синьо и едно зелено око.

Каква нощ. Това беше първият и единствен случай, когато баща му си беше изпуснал нервите. Първият и единствен път, когато Куин беше ударен. Оттогава никой в семейството му или от прислугата не го гледаше в очите.

Не си направи труда да се сбогува с майка си, преди да излезе за през нощта. Нито пък с по-големите си брат и сестра.

Беше аутстайдерът в семейството още от рождението си, различен от останалите, обременен с генетичен недостатък. Според ценностната система на расата към жалкото му съществуване беше проявявана милост единствено заради факта, че в семейството бяха налице две нормални здрави деца и заради това, че най-голямото момче, брат му, се смяташе за приемлив за продължаване на рода.

Открай време Куин мислеше, че родителите му е трябвало да се ограничат с две деца. Да се надяваш на три здрави деца, беше като да играеш хазарт със съдбата. Картите бяха раздадени и това не можеше да се промени. Също така обаче не можеше да спре да си мечтае нещата да бяха различни.

Не можеше да му е все едно.

Въпреки че на празненството щяха да присъстват само скучни особи, облечени в дълги рокли и пингвински костюми, той искаше да бъде със семейството си на бала на *глимерата* по случай края на лятото. Щеше му се да стои рамо до рамо с брат си и веднъж в живота му да го зачитат за нещо. Искаше да е облечен като всички останали и да носи златен пръстен и може би дори да потанцува с някоя изискана необвързана жена. Искаше в тази лъскава аристократична тълпа да бъде разпознаван като гражданин, като един от тях. Като мъж, а не като генетичен позор.

Това нямаше да се случи. Според *глимерата* той струваше по-малко и от животно. Не беше по-желан за секс и от едно куче. Липсваше му само нашийник, помисли си той и се дематериализира в дома на Блей.

❖ 4 ❖

НА ИЗТОК, В ИМЕНИЕТО НА БРАТСТВОТО, КОРМИЯ ЧАКАШЕ Примейла и който и да беше този, с когото той бе решил тя да прекарва времето си. Докато крачеше между дивана и коженото кресло, чу братята да говорят в преддверието. Обсъждаха предстоящото празненство на *глимерата*.

Гласът на Рейдж прогърмя:

– Тази сбирщина от егоистични, предубедени безделници с мокасини...

– Я по-кратко с мокасините – намеси се Бъч. – И аз нося такива.

– ...паразитиращи късогледни копелета...

– Кажете ми мнението направо, без заобикалки – обади се друг.

– Да си наврат тъпия бал в грозните задници.

Кралят се засмя тихо.

– Добре, че не си дипломат, Холивуд.

– Трябва да ми позволиш да им изпратя съобщение. Или още по-добре звярът у мен да ги посети. Ще го накарам да изравни мястото със земята. Пада им се на тия негодници, след като се отнесоха така с Мариса.

– Знаеш ли – отбеляза Бъч, – винаги съм смятал, че имаш мозък в главата. Въпреки всичко, което другите говорят.

Кормия спря да крачи, когато Примейлът се появи на вратата на библиотеката с чаша порто в ръка. Носеше обичайното си за Първото хранене облекло, когато не му предстоеше тренировка: чифт идеално скроени спортни панталони, тази вечер в кремав цвят, копринена риза, черна, както винаги, и черен колан, чиято тока представляваше удължена златна буква „Н“. Обувките му с тъпи върхове бяха лъснати до блясък и носеха същия знак като колана – „Н“.

„Ермè“* – беше го чувала да споменава по време на едно от храненията.

Косата му беше разпусната и кичурите падаха на вълни върху широките му рамене и по гърба. Миришеше на онова, което братята наричаха афтършейв, а също и на дима с аромат на кафе, носещ се из спалнята му.

Познаваше отлично миризмата на спалнята му. Беше прекарала един ден, легнала до него, и всичко, случило се тогава, беше незабравимо.

Въпреки че сега не беше моментът да си припомня станалото между тях в огромното му легло, докато той спеше. Беше й достатъчно трудно да се намира в компанията му с цяла стая помежду им и присъствието на другите във фойето. А като се замислеше как беше притиснал голото си тяло към нейното...

– Хареса ли ти вечерята? – попита той и отпи от чашата си.

– Да, много. А на вас, Ваша светлост?

Той се канеше да отговори, когато Джон Матю се появи зад него.

Примейлът се обърна към младия мъж и се усмихна.

– Здравей, приятелю. Радвам се, че си тук.

Джон Матю погледна към нея и вдигна ръка за поздрав.

Беше облекчена от избора. Не познаваше Джон повече, отколкото останалите, но той беше тих по време на хранене. Което правеше размерите му не така застрашителни, както ако беше шумен.

Тя му се поклони.

– Ваша светлост.

Докато се изправяше, се почуди каква я виждаше той. Жена или Избраница?

Ама че странна мисъл.

* Hermès (фр.) – Френска модна къща. – Бел. прев.

– Двамата си правете компания. – Яркожълтите очи на Примейла се насочиха към нея. – Тази вечер съм дежурен и ще бъда навън.

Ще се бие, помисли си тя със страх.

Прииска ѝ се да се втурне към него и да го помоли да се пази, но това не беше нейна работа, нали така? Тя беше само негова Първа избраница, а той беше един от стълбовете на расата и едва ли се нуждаеше от нейната загриженост.

Примейлът потупа Джон Матю по рамото, кимна към нея и си тръгна.

Кормия се наклони на една страна, за да го наблюдава как се качва по стълбите. Походката му беше плавна въпреки липсващия крак и протезата. Беше толкова висок, горд и прекрасен. Стана ѝ неприятно, че ще се завърне чак след часове.

Когато отмести поглед от него, видя, че Джон Матю е застанал до бюрото и взима малък бележник и химикалка. Докато пишеше, държеше хартията близо до гърдите си. Изглеждаше много по-млад, отколкото предполагаша размерите на тялото му, докато се трудеше върху думите си.

Беше го виждала да комуникира с ръце при редките случаи, когато имаше да каже нещо на масата, и предположи, че може би е ням.

Подаде ѝ бележника с гримаса, сякаш не беше много доволен от написаното. *Обичаш ли да четеш? В тази библиотека е пълно с добра литература.*

Тя го погледна в очите. Какъв прекрасен син цвят имаха.

– Какъв е проблемът с гласа ви? Ако не възразявате, че питам.

– *Нямам проблем. Дадох обет за мълчание.*

Тя си спомни. Избраницата Лейла ѝ бе казала, че е дал такава клетва.

– Виждам, че използвате ръцете си, за да говорите – каза тя.

– *Американският жестомимичен език.*

– Много изискан начин за общуване.

– *Върши работа.* – Той написа още нещо и пак ѝ подаде бележника. – *Чух, че от Другата страна е много различно. Вярно ли е, че всичко е бяло?*

Тя повдигна полите на робата си, като че да даде пример за това, какво бе там, откъдето идваше.

– Да, белият цвят е единственият, който имаме. – Тя се намръщи. – И единственият, от който се нуждаем.

– *Имате ли електричество?*

– Използваме свещи. И правим всичко на ръка.

– *Звучи старомодно.*

Не беше сигурна какво има предвид той.

– Това лошо ли е?

Той поклати глава.

– *Мисля, че е жестоко.*

Беше чувала да използват тази дума на масата и се чудеше какво общо има тя с очевидно положителната оценка за качеството на нещо.

– Това е всичко, което познавам. – Тя отиде до високите тесни остъклени врати. – Поне досега.

Розите са толкова близо, помисли си тя.

Джон подсвирна и тя погледна през рамо към бележника, който той държеше пред нея.

– *Харесва ли ти тук?* – беше написал. – *И моля, знай, че можеш да ми кажеш, ако не ти харесва. Няма да те съдя.*

Тя докосна робата си с пръсти.

– Чувствам се различна от всички останали. Не мога да участвам в разговори, въпреки че знам езика.

Настъпи дълго мълчание. Когато отново погледна към Джон, той пишеше. Ръката му поспираше от време на време, сякаш той търсеше подходящата дума. Зачерта нещо. После написа друго. След като свърши, ѝ подаде бележника.

– *Познавам това усещане. Тъй като съм ням, много често се чувствам не намясто. Положението се подобри след преобразяването ми, но все още се случва. Тук никога не те съди. Всички те харесват и се радваме, че си в къщата.*

Тя прочете написаното два пъти. Не знаеше какво да отговори на последната част. Беше предположила, че я толерират заради това, че е доведена от Примейла.

– Но... Ваша светлост, вие сте приели мълчанието. – Той се изчерви и тя добави: – Извинете. Не е моя работа.

Той написа нещо и после ѝ показа думите си.

– *Роден съм без ларинкс.*

Следващото изречение беше задраскано, но тя успя да го прочете в общи линии. Беше написал нещо като: *Но въпреки това се бия добре и съм умен.*

Тя разбираше причината за това. Избраниците, както и *глицерата*, ценяха физическото съвършенство като доказателство

за добра наследственост и сила на расата. Много от тях биха погледнали на мълчанието му като на недъг и дори Избранниците можеха да бъдат жестоки към онези, които смятаха за понисши от тях.

Кормия протегна ръка и я положи върху дланта му.

– Мисля, че не всичко трябва да бъде изречено, за да бъде разбрано. И е повече от ясно, че сте способен и силен.

Страните му почервениях и той наведе глава, за да скрие очите си.

Кормия се усмихна. Изглеждаше сбъркано, че неговата неловкост я караше да се отпусне, но това някак ги сближаваше.

– Откога сте тук? – попита тя.

По лицето му пробягаха емоции и той отново се зае с бележника.

– *От около осем месеца. Прибраха ме, защото нямам семейство. Баща ми беше убит.*

– Съжалявам за загубата ви. Кажете... тук сте, защото ви харесва ли?

Последва дълга пауза. После той започна да пише бавно. Когато ѝ подаде бележника, там се казваше:

– *Не ми харесва нито повече, нито по-малко от всякакъв друг дом.*

– Което означава, че сте не на място също като мен – промърмори тя. – Тук сте, но не съвсем.

Той кимна и се усмихна, с което изложи на показ белите си кучешки зъби.

Кормия не можеше да направи друго, освен да повтори изражението, изписано на красивото му лице.

В Светилището всички бяха като нея. Тук? Никой нямаше нищо общо с нея. Досега.

– *Имаш ли въпроси, които искаш да зададеш? – написа той. – За къщата? За прислугата? Фюри предположи, че можеш да искаш да питаш нещо.*

Въпроси... Хрумваха ѝ няколко. Например откога Примейлтът е влюбен в Бела? Тя някога изпитвала ли е нещо към него? Някога били ли са заедно?

Насочи вниманието си към книгите.

– В момента нямам въпроси. – Без определена причина добави: – Току-що завърших „Опасни връзки“ на Шодерло дьо Лакло.

– *Направиха филм по нея. Със Сара Мишел Гелар, Райън Филипи и Рийз Уидърспун*

– Филм ли? И кои са тези хора?

Той писа известно време.

– *Знаеш какво е телевизия, нали? Онази плоскост в помещението с билиардната маса. Филмите ги показват на още по-голям екран и хората в тях се наричат актьори. Преструват се на други хора. Тези тримата са актьори. Всъщност всички са актьори – и по телевизията, и във филмите. Поне повечето от тях.*

– Само съм надничала в помещението с билиардната маса. Не съм влизала вътре. – Интересно, че се засрами, задето призна колко малко е преживяла. – Онази светеща кутия с образи ли е телевизорът?

– *Точно така. Ако искаш, мога да ти покажа как работи.*

– Да, моля.

Излязоха от библиотеката и се озоваха в искрящото с цветовете на дъгата преддверие на имението. Както винаги Кормия хвърли поглед към тавана, намиращ се три етажа по-нагоре. Сцената, изобразена високо над главите им, представляваше воини, язещи огромните си коне и готови за битка. Цветовете бяха смайващо ярки, фигурите – величествени и силни, а фонът – наситеносин, с бели облаци.

Един от воините имаше руса коса и тя го разглеждаше винаги когато минеше. Държеше да се убеди, че той е добре, въпреки че това беше нелепо. Фигурите никога не помръдваха. Боят им беше застинал, а не реален.

За разлика от боевете, в които участваше Братството. За разлика от тези, в които участваше Примейлът.

Джон Матю я отведе в боядисана в тъмнозелено стая, намираща се срещу трапезарията. Братята прекарваха много време тук. Често чуваше гласовете им да се носят отвътре, съпроводени с мек потракващ шум, чийто източник не можеше да определи. Джон разкри загадката. Докато минаваше покрай покритата със зелен филц маса, взе една от многото разноцветни топки, лежащи на повърхността ѝ, и я търкулна. Когато се удари в друга подобна, лекото потракване обясни загадъчния звук.

Джон спря пред сивото платно и взе малко черно устройство. Изведнъж там се появи многоцветен образ и от всички посоки

се разнесе звук. Кормия подскочи, когато се чу рев и по екрана се понесоха предмети, подобно на куршуми.

Джон задържа натиснат един бутон, докато шумът постепенно заглъхна, и написа в бележника си:

– *Съжалявам, намалих звука. Това е ралито НАСКАР. В автомобилите има хора. Движат се по пистата и най-бързият печели.*

Кормия се доближи и докосна образа колебливо. Напипа единствено нещо гладко, подобно на тъкан. Погледна зад екрана. Нямаше нищо освен стена.

– Невероятно.

Джон кимна и приближи малкото устройство към нея, като го раздвижи нагоре-надолу, за да я насърчи да го вземе. Показа ѝ какво да натисне сред множеството бутони и се отдръпна. Кормия го насочи към движещите се картини и... накара образа да се смени. После пак, и пак. Като че имаше безброй.

– Няма вампири – измърмори тя, когато се появи нова сцена с дневна светлина. – Само за хората ли са?

– *Ние също ги гледаме. Понякога можеш да видиш вампири в някой филм, но обикновено не са добри. Или филмите, или вампирите.*

Кормия бавно седна на дивана пред телевизора, а Джон се настани на едно кресло до нея. Безкрайното разнообразие я увличаше и Джон ѝ описваше с бележки всеки канал. Не знаеше колко дълго са останали заедно, но той не изглеждаше нетърпелив.

Кой ли канал гледаше Примейлът, почуди се тя.

Накрая Джон ѝ показва как да изключи картините. Почервеняла от възмущение, тя погледна към стъклените врати.

– Безопасно ли е навън? – попита.

– *Напълно. Имението е оградено от огромна стена, а и навсякъде има охранителни камери. Още по-хубавото е, че сме изолирани чрез мис. Тук никога не е успял да влезе лесър и никога няма да успее. А катериците и елените са безобидни.*

– Бих се радвала да изляза.

– *А аз с удоволствие ще те придружа.*

Джон тикна бележника под мишница и се приближи до двойните стъклени врати. След като отключи месинговото резе, той отвори широко едното крило с галантен жест.

Нахлулият топъл въздух миришеше различно от този в къщата. Беше наситен. Изпълнен с много аромати и влажна топлина.

Кормия стана от дивана и се приближи към Джон. Струваше ѝ се, че красиво оформените градини, в които така често се беше взирала, се простират на огромно разстояние отвъд терасата. С пъстрите си цветя и отрупаните с пъпки дървета, гледката нямаше нищо общо с монохромната шир на Светилището, но беше съвършена, също толкова прекрасна.

– Днес е денят на моето рождение – заговори тя без определена причина.

Джон се усмихна и плесна с ръце. После написа:

– *Трябваше да ти донеса подарък.*

– Подарък ли?

– *Да, дар. За теб.*

Кормия се наведе навън и погледна нагоре. Небето приличаше на тъмносиня коприна с трепкащи светлинки, маркиращи гънките ѝ.

Удивително, помисли тя. Просто удивително.

– Това е дар.

Пристъпиха заедно навън. Плоските камъни, покриващи терасата, бяха хладни под босите ѝ крака, но въздухът беше топъл като водата във ваната и контрастът ѝ харесваше.

– О... – Тя вдиша дълбоко. – Колко прекрасно.

Не спираше да се озърта, за да огледа всичко – величественото имение, рошавите тъмни върхове на дърветата, простиращата се пред тях ливада, подредените в лехи цветя.

Вятърът я галеше, нежен като дихание, и носеше със себе си аромат, прекалено богат и опияняващ, та да бъде определен.

Джон я остави тя да избере посоката и предпазливите ѝ стъпки ги поведоха към розите.

Когато стигнаха до тях, тя протегна ръка и погали нежните листчета на една вече разцъфнала роза, голяма колкото дланта ѝ. После се наведе и вдъхна уханието ѝ.

Изправи се и се засмя. Без никаква причина. Просто... сякаш сърцето ѝ изведнъж се беше сдобило с криле и пърхаше в гърдите ѝ. Летаргията, измъчвала я през последните няколко месеца, отстъпваше място на свеж порив от енергия.

Беше денят на нейното рождение и тя беше навън.

Хвърли поглед към Джон и откри, че той я наблюдава с лека усмивка на лицето. Той знае, помисли си тя. Знае какво чувствам.

– Искам да тичам.

Той махна с ръка към тревната площ.

Кормия дори не се замисли за опасностите на неизвестността, нито за достойното поведение, което непрестанно трябваше да съпътства Избраниците като белите им роби. Изостави тежкото бреме на благоприличието, повдигна полите на робата си и се понесе бързо, колкото я държаха краката. Стъпалата ѝ потънаха в меката трева, косата ѝ се развя зад гърба, а лицето ѝ беше обляно от топлия въздух. Въпреки че се движеше по земята, свободата в душата ѝ я караше да лети.